

ZÁHONYI VASUTAS

VII. évfolyam, 36. szám

2018. február 26.

Differenciálás II.

Pár héttel ezelőtt már foglalkoztunk a differenciált bérfelajrással, akkor a főbb tudnivalókat igyekeztem összefoglalni. Jelenlegi állás szerint a finisben vagyunk, elméletileg megtörtént a bérkeret munkavállalókra történő elosztása.

Minden szolgálati helyen lezajlottak az egyeztetések a szakszervezetek és a munkáltatók között. Személyesen sajnos nem tudtam mindenhol ott lenni, viszont minden helyen ott voltak a választott tisztségviselőink. Az információkat összeszedve és a személyes tapasztalataim alapján elég vegyes képet kaptuk. Voltak nagyon jól felkészült vezetők, ahol szinte kérdés se merült fel, és akadt olyan is, ahol félbemaradt az egyeztetés. Egy biztos, a munkáltatók rendelkezésére álló bérkeret nagyon kevés volt. Ha számokat tippelnék, azt mondanám, hogy átlagban minden harmadik munkavállaló kaphatott volna emelést, ha csak a minimum háromezer forintos összeggel számolunk.

Ha nem összegről, hanem elvekről beszélünk, akkor azt kell mondanom, hogy az érdekképviselők és a munkáltatók szándéka jelentősen sehol nem tért el egymástól. Nagyjából a munkáltatók is ugyanazokat a feszültségeket érzékelik a béreknél, amiket mi megfogalmaztunk. Remélhetőleg ez nemcsak látszólagos egyetértés volt a munkáltatók részéről.

De hogy mennyi lesz az annyi, az csak a következő hónapban derül ki. És hogy ez mekkora elégedettséget, vagy elégedetlenséget fog szülni, szintén csak akkor látjuk. Egy biztos, bért igazságosan nem lehet elosztani, mert aki kap az talán elégedett lesz, aki kimarad, az érthetően reklamálni fog.

Most várakozó állásontra kell helyezkednünk. Egyrészt várjuk a munkáltatók visszajelzéseit a végrehajtásról. Ez alatt nem a munkavállalói listát kell érteni, hanem adatokat (Pl. hány fő részesült differenciált bérfelajrásban, milyen munkaköröket érintett, stb.). Másrészt jönni fognak a tagjaink észrevételei, s ezek alapján tájékozódunk, illetve kontroláljuk az elosztást. A végső következtetést ezek után vonhatjuk majd le. Ismét csak remélni tudom, nem az lesz, hogy a munkáltató pofapénzt osztogatott.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Közkívánatra!

Néhány éve, amikor olyan igazi tél volt, és a mínusz húsz fokos hangulat sem volt ritka, egy rádióműsorban felhívták az egyik székelyföldi falu polgármesterét. Megkérdezték tőle, hogyan védekeznek a hideg ellen, ő meg elmondta, hogy fát vittek a rászorulóknak, odafigyelnek az egyedül élőkre, meg amit ilyenkor szoktak mondani, szerencsésebb környéken csinálni is. Ám a riporter nem érte be a szokásos válaszokkal, tovább faggatózott, hátha kihúz belőle valami ütősebb gondolatot: Mit tesznek, amikor már nagyon-nagyon hideg van? Mire a polgármester: Hát, olyankor bejöhét a kutya a házba...

Szóval közkívánatra – mások szerint közutálatra – megérkezett a tél. Mínusz tíz alatt nyitott felénk vasárnap, és ma sem volt kellemesebb a hajnal se kutyáknak, se macskáknak, sem nekünk. Nemigen láthattuk reggel a megszokott kutyasétáltatókat, legfeljebb a jószáguk nélkül, azok még az emeleten lazítottak, esetleg a kamrában, ólban – már a szerencsésebbje. A vasutas meg nagy levegőt vett, hozzá téli szerelést, és nekiiramodott ismét a napnak, éjszakának, ahogy szokott.

Mi tagadás, a peronon nem volt nagy zsidobongás, sőt, inkább csendesség. Köszönés, a rég nem látott Tél tábornok érdemeinek méltatása, de csak óvatosan, meg ne hallja. Hó nem nagyon ropogott a talpak alatt, inkább a dermedt kabátok, amikor véletlenül felemelte egyik-másik bátor kolléga a karját. Még azoknak is érdekes volt kora reggel, netán hajnalban az állomáson merevvé fagyottan szobrozni, akik az első randijukra igyekeztek, örülhettek, ha nem fagytak a jégkristályok közé. De akik az ezredik szolgálatba vonultak, azoknak is inkább a tapasztalatuk volt több, mint a jókedvük.

Ám mindezekről függetlenül sorjázta a vasutasok a munkahelyükön a hétvégén, és ma is. Amire virradt, már kezükben volt a vizsgálókalapács, rádió, jelzőzászló, ilyen tárcsa, olyan tárcsa, vizsgáló táscsa, kinek mit osztott a bal, vagy a jószerecsse. És akinek a kocsik közé kellett bebújni, oda ment, akinek meg a tartálykocsi tetején volt dolga, talán nem olyan jó kedvűen, mint gyerekkorában a körtefára, de most is önerőből mászott fel. Akinek meg a jövőben kell, egyelőre örülhet, hogy megúszta a hideg vasat.

De lassan a jókedv is előbújt, igaz, a friss levegőn kevesebbet beszéltek, talán még azt is elfelejtették megkérdezni, miért kell ezeket megtanulni? – gondolván a Forma1-re, kettőre... azért, persze a hideg ellenére is megpróbálták alkalmazni, esetleg be is tartani. Közkívánatra, hogy most se álljon meg a vasút, bármi jutott is a béremelésből. Mert menni kell, és mindig előre, ha egyedül, ha párban, de ha lehet, inkább sokadmagunkkal.

Dolhai József

Helyi hírek röviden

RCH

Az elmúlt héten aláírtuk az RCH Kollektív Szerződés Helyi Függelék 1/A mellékletének módosítását. A módosítás főként a munkakörváltásokat vezeti át, illetve pont került az állomási operatív koordinátorok munkaidő kezdetére és végére is: a Helyi Függelék alapján 12 órás szolgálatot teljesítenek március 01-től. Az aláíráskor kértük a munkáltatót, hogy újra gondolja át ebben a munkakörben a személyes váltás lehetőségének a bevezetését.

HUMORSAROK

APA I.

Pistike nézi a mamája új bundáját, majd így szól:

- Borzasztó, hogy mennyit szenvedhetett az a szegény állat, hogy ez a bunda a tiéd lehessen, brrr!
- Szégyelld magad, Pistike! Hogy mersz így beszélni az apádról?!

APA II.

A rendőr rászól a fiára:

- Ne dohányozz, édes fiam, korai ez még neked!
- De apu, te is harmadikos voltál, amikor elkezdted dohányozni!
- Jó, jó, de én akkor már 14 éves voltam...

APA III.

Ferike kérdezi az apukájától:

- Apu, tudod melyik vonat késik a legtöbbet?
- Nem én, kisfiam!
- Amit tavaly ígértél!

Balogh Attila